

"הנשמה"- מה זה?

1. אורות התשובה יב, ה
בשעה שהאדם חוטא הוא בעלמא דפירודא, ואז כל פרט ופרט עומד בפני עצמו, והרע הוא רע בפני עצמו, ויש לו ערך רע ומזיק.
 2. עלת ראה א עמוד רעב
"אמר רב אדא בר אהבה מנין שאין היחיד אומר קדושה שנאמר ונקדשתי בתוך בני ישראל, כל דבר שבקדושה לא יהא פחות מעשרה" (ברכות כ"א)... היחיד כשהוא לעצמו אי אפשר שיתעלה לקדושה לולא ההתרוממות למעלת הקדושה שע"י הרבים, לטובתם ולזכותם.
 - א2. תלמוד בבלי מסכת יבמות דף סג/א
א"ר אלעזר כל אדם שאין לו אשה אינו אדם שנאמר זכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם ...
 - ב2. ספר חדושי אגדות חלק ראשון עמוד פ - מסכת שבת
כאשר האדם יחיד, לא נמצא הצלם האלקי אצל האדם הפרטי שהוא חמרי, אבל כאשר הם שנים נמצא הצלם האלקי, ודבר זה מבואר במסכת אבות (פ"ג) אצל שנים שיושבים ועוסקים בתורה וכו' כי האחד הוא כנגד מדריגה החמרית והשנים הוא נכד הצורה...
 3. שמונה קבצים א קסא
אין ליחיד שבישראל נשמה כי אם לקוחה מכללות האומה, זאת היא הסגולה של גוי אחד בארץ.
 - א3. שמונה קבצים ג שסה.
הנשמה הכללית של כנסת ישראל אינה שורה באיש הפרטי... ותיכף כשבא אדם לארץ ישראל מתבטלת נשמתו הפרטית מפני האור הגדול של הנשמה הכללית הנכנסת לתוכו. ותוכן עליון זה פועל את פעולתו בין כשבא הדבר לידי רצון והכרה, בין כשבעל הדבר אינו רוצה ואינו מכיר כלל את ערכו... וכל מה שיכיר יותר את ערכה ואת גדריה, לפי אותה המדה תתרחב אצלו, ותופיע עליו בשלל צבעים נפלאים של אורות קודש, עשירי גוונים, להרבות לו עצמה וחדוה, גדולה ותפארת.
 - ב3. ספר שפת אמת - שער כד - שער פרקי הצלם - פרק ו
דנשמה דגדלות הכוללת נרנח"י וכולם נקי נשמה לבד.
 4. עין איה ברכות 21
... ההרגשה השכלית מובילה את האדם להשכיל אל זולתו כאל עצמו... ע"כ איננו נפרד לעצמו, אבל כל זמן שימשך אחר הערב לחושיו בלבד הנה הוא נפרד לעצמו, כי אין בחושים כ"א פרטים, כדברי הרמב"ם במו"נ אין פרט בשכל ואין כלל בחוש. ויסוד הקדושה היא תמיד התאחדות הפרטים לכלל אחד.
 - א4. נתיב אהבת ריע
וכל זה שראוי לאהוב את חבירו מפני שנברא חבירו בדמותו ובצלמו, ומפני שיש להם דמות וצלם אחד הרי בצד הזה חבירו והוא עצמו דבר אחד כאשר יש להם צלם אחד לגמרי... ודבר זה תכלית התורה שיקנה האדם מעלה זאת העליונה הוא צלם האלהים.
 - ב3. תומר דבורה פ"א
לכך ראוי לאדם להיות חפץ בטובתו של חבירו ועינו טובה על טובת חבירו וכבודו יהיה חביב עליו כשלו, שהרי הוא - הוא ממש. ומטעם זה נצטוונו (ויקרא י"ט, י"ח): "ואהבת לרעך כמוך". וראוי שירצה בכשרות חבירו ולא ידבר בגנותו כלל ולא ירצה בו. כדרך שאין הקב"ה רוצה בגנותו ולא בצערנו, מטעם הקורבה, אף הוא לא ירצה בגנות חבירו ולא בצערו ולא בקלקולו וירע לו ממנו כאלו הוא ממש היה שרוי באותו צער או באותה טובה:
 5. סידור הרמ"ק
... וסוד שכינה בגלות היינו נשמותן של ישראל מפוזרות... וקלפה מפסיק בין נשמה לנשמה.
ספר העקרים - מאמר שלישי פרק ג
כל דבר שהוא בכח צריך שיצא מן הכח אל הפעל וכל מה שלא יצא מן הכח אל הפעל הנה מציאותו בכחניות ההוא לבטלה כאלו לא היה.
 - א5. שיחות הרב צבי יהודה על התורה / פינחס / סדרה א - תשל"ב
אנו נמצאים בעולם הזה, ואנו מסתכלים זה על זה וחושבים שמה שאנו רואים זהו האדם. אבל "האדם יראה לעינים". אנו רואים רק מציאות של צללים. הגופניות היא רק החיצונית של המציאות, היא רק הצל. אבל לפי ערך גדלות הקדושה, יש יותר מקום להיפגש עם עצם הנשמה... כשם שיש סתרי תורה, כך יש סתרי מציאות. ובסתרי המציאות, ישנו מצב כזה של פגישת ערכי נשמות, פגישה מסתורית, מיסטית. יש על כך פרק ב"אורות הקודש". הנשמה זהו האדם האמיתי והפנימי, זאת מציאותו האמיתית. פה אנו נפגשים עם הופעת כוחות אדירים של קדושה, שייחודם הוא קנאות קדושה, גדולה ואלוהית.
 6. אורות הקודש ג קמז
האדם צריך להחלץ תמיד ממסגרותיו הפרטיות, הממלאות את כל מהותו, עד שכל רעיונותיו סובבים תמיד רק על דבר גורלו הפרטי, שזהו מוריד את האדם לעומק הקטנות, ואין קץ ליסורים גשמיים ורוחניים, המסובבים מזה. אבל צריך שתהיה מחשבתו ורצונו, ויסוד רעיונותיו נתונים להכללות, לכללות הכל, לכללות העולם, לאדם, לכללות ישראל, לכל היקום. ומוזה תתבסס אצלו גם הפרטיות שלו בצורה הראויה.
- עע
- א4. יערות דבש, ב, דרוש יב
ועיקר לאהוב איש את רעהו בכל דבר... כי כל ישראל איש אחד וגוף אחד, וא"כ היתכן שישמח אבר אחד על חבירו אני צדיק ואתה רשע, א"כ מה יועיל אם אני אין מגלח זקני בתער וחברי מגלח, הרי אני חצי מגולח וחצי אינו מגולח, וכן הכל.